

MANTANA 1

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 1

Leden 2009

ÚVODNÍK

To není špatný místo....

To není špatný místo, to vůbec není špatný místo pro konec, který mě čeká. Zem už mě dávno nestudí do zad, ruce už nemají sílu utírat jemný a šimravý dotek vloček, které se bez svolení ukládají na mou tvář. Mlčím, nemám co říct, chvílemi blouzním a už dávno netoužím. Zírám do mrazivého okolí, které se kolem mě rozprostírá. Sníh je našedlý, nebo se mi to jen zdá. Teď, právě teď přestává sněžit a obloha se po mnoha dnech roztrhává. Snad pociťuju touhu opět žít, ale tělo odmítá. Vždycky jsem se sám sebe ptal, jestli na půl zmrzlý a duší otupělý člověk potřebuje čůrat. Teď to vím, nepotřebuje, neboť jsem si do kalhot už dávno nadělal. Ticho mě pohřbívá víc než mráz a beznaděj. Jsem dehydrován, to ta výška. Něco kolem osmi tisíc metrů, nebo víc?! Co na tom záleží, tohle není špatný místo, pro smrt vůbec ne, jen pro život trochu strastný. Co na tom záleží, teď už na ni....

Blahouš

Vánoce na Matterhornu

23.-30.12.08

Pavel Bohuněk

V předvečer Štědrého dne nabírám svojí Feldou Želváka v Klášterci na nádraží a valíme směr Švýcarsko. Všichni se připravují na vánoční svátky a hodlají je trávit v pohodě tepla domova. Nás to ale nezajímá a s hláškou „to dokáže každý“ jedeme mrznout do Zermattu. Zastavujeme ve Varech, kde doplňujeme zásoby jídla. Nějak se nám to nezdá a tak přihazujeme stále víc. Hodláme tam být dokud kopec nevylezeme a tak tam nechceme umřít hlady (nakonec jsme asi 60% vezli zpět). Cesta probíhá v pohodě a po mojí

oblíbené trase Klášterec – Norimberk - Bern, přijždíme v půl osmé ráno do Randy, kde parkujeme v podzemních garážích. Po jedenácti hodinách za volantem a 48 hodinách bez spánku už skoro nevnímám a nevím, jestli to se mnou cestou na Hörnli nešvihne. Po nahození almary na záda se ve mně ale probouzí dobyvatelský duch a už si to pádíme na nádraží. Vlákem jedem do Zermattu. Všude samí lyžaři. Po rychlém proběhnutí města nasedáme na lanovku na Schwarzee. Tam nás vítá bernardýn se soudkem na krku a s chlapíkem, který za každou fotku vybírá peníze. To jsem ale zjistil, až když jsem si toho hafana vyfotil, takže radši zdrháme.

Na Hörnli je to ještě pár set metrů převýšení. Nejdříve po sjezdovce, potom po hřebeni. Celkem pohoda. Ve winterraumu nikdo není. Co by tam taky dělal, že? Normální lidi jsou doma. Zjišťujeme, že kamna jsou zamčená, takže na žádný mejdan to není.

Druhý den je krásně. Flákáme se, plánujeme, jíme a odpoledne si jdeme proslápnout stopu na hřeben. Lezeme prvních asi 150 výškových metrů a natahujeme fixy na zítra. Večer je krásně, jasno a bezvětrí, předpověď na další dny je dobrá.

Vstáváme ve dvě ráno. Venku vichřice, sněží, nulová viditelnost. Loučíme se s dnešním výstupem a zase zalézáme. Píšu Jířovi o předpověď na další dny. Odpověď: dnes polojasno, po další týden jasno. Nechápatě koukám z okna. Jenže v osm hodin peklo ustává a dokonce se ukazuje sluníčko. Rozhodnutí je rychlé. Zkusíme to! A tak vyrážíme v půl desáté za jasné oblohy. Poměrně rychle dosahujeme konce fixů a pokračujeme dále po hřebeni. Skála je suchá, led drží, ve žlebech se propadáme po pás do prašanu, který vůbec neдрží. Na chalupě jsme

zapomněli šrouby do ledu. Musíme se obejít bez nich. Cesta je místy jasná, místy zas tolik ne. Každopádně neváháme a hrneme to nahoru, co to jde. Skalní hřebínky a stěny střídají ledové plotny a vypečené traverzy. Nejpikantnější je ovšem dolez na Solvayku, který lezem už za tmy. Na chatě jsme v půl šesté.

Ráno vstáváme ve čtyři, že jako nastoupíme za tmy, ať to všechno stihneme v pohodě. Je hrozná zima. Oblézám Solvayku zleva, zprava a stále nevím kudy. Želvák mě jistí z postele. Po pár minutách to vzdávám a znova zalézám do spacáku. Budí mě nádherný východ slunce. Zima je pořád stejná. Tentokrát je ale vše jasné. Cesta vede skalní stěnou nad chatou a pokračuje po hřebeni. Na posledním skalním výšvihu visí fixní lana, po kterých se dostáváme na vrcholové ledové pole, které je opravdu za odměnu a oba si to náramně užíváme. Na vrcholu jsme kolem jedné hodiny. Je krásně. Po rozehrátí foťáku se mi daří udělat i nějaké to vrcholové foto.

Slaňujeme za hlavu sv. Bernarda a začíná docela horor. Želva ztratil slaňovací kýbl a tak jezdí na půlloďáku, čímž obě lana vždycky zamotá tak, že je musíme půl hodiny rozmotávat. K tomu začíná dost foukat.

Lana se pořád někde zasekávají. Nakonec jsme to urychlili tak, že sestupujeme sólo a horší místa ručujeme po laně. Na Solvayce jsme zase skoro za tmy.

Další den sestupujeme na Hörnli, za už hezčího počasí a ve dvě hodiny jsme se v pořádku dokutáleli na naši základnu ve studeném winteraumu. Začíná pořádná žranice s cílem zlikvidovat co nejvíce zásob. Za dvě hodiny jsme toho snědli tolik, co za tři dny na kopci a stejně dolů nesu bágl narvaný jídlem.

Cesta zpátky ubíhá v pohodě a s pocitem dobře odvedené práce. Bernardýna, teda spíše jeho páníčka u lanovky, už moc neprovokujeme a jako jediní jedeme lanovkou dolů. Je krásný den a stovky lyžařů míří na Kleine Matterhorn nebo Schwarzee za zimními radovánkami. Není se čemu divit. Místní lyžařský areál nabízí kilometry upravených sjezdovek s výhledy na okolní alpské velikány. Procházíme se po městě a mezi baráčky na nás shlíží kýčovitý Matterhorn, stejně jako z výloh všech krámů. Když jsem v jedné výloze uviděl i chleba ve tvaru Matterhornu, řekl jsem, že mi to stačí a upaloval na nádraží.

Pája

Poslení měsíce se mi příliš nedařilo, a proto ani na Vánoce jsem se příliš netěšila. Předposlední pracovní den před svátky jsme strávili fajn odpoledne s teenagerama z horoklubu na „Vánoční“, stěně plněním různých lezeckých úkolů, což bylo velice zábavné. No a další den svolal předseda Letoš neoficiální vánoční pivní sezení, které mě alespoň trochu rozptýlilo od vůně Vánoc.

Byl zde Letošem a Blážou osloven Honza Stütz – podle mého názoru mladý, nadějný a hlavně pro lezení zapálený hoch, zda by s klukama nejel 29. až 31.12. do Rakouska na ledy. On souhlasil, čemuž se nedivím, byla to pro něj nová zkušenost, jen jsem malinko záviděla. To netrvalo dlouho, můj sen se stal skutečností a následujícího dne jsem byla přijata do party jako čtvrtý člen. Víím, pro chlapy celkem běžná věc, ale kdo vezme holku do studených nelítostných hor, kde se přes den kutá do ledu a v noci spí při patnácti stupních pod nulou na sněhu ve žďáráku. Každopádně díky kluků nabídce byl můj pohled na Vánoční svátky malinko pozitivnější.

Cepíny, mačky, skelety, teplý spací pytel, žďárák, gore-texové rukavice atd. atd. – byl dost velký problém toto vše sehnat během pár dní, když člověk nechtěl narušit pohodu Vánoc známým a kamarádům, ale nakonec poslední díl výbavy ležel

v neděli ráno 28.12. na hromadě k sobou vzetí. Opět se vyplatilo nenechat všechno na poslední chvíli, protože právě to ráno zavolal Letoš, zda bych měla něco proti tomu, kdybychom vyjeli o den dříve, z důvodu neúčasti Bláži, který měl službu v zaměstnání až do 29.12., ale byl nemocen, tedy nebyl důvod naň čekat.

Jsme tři – já, Letoš a Honza Stütz a vyrážíme 28.12. na noc – snad máme vše potřebné. Cesta začíná skvěle zakousnutím řízků a následně koláče od Honzovo maminky.

Po Letošovo vytrvalé jízdě se ocitáme na jakémsi parkovišti nedaleko města Bad Gastein, kde Honzík zjišťuje, že má jen jeden slabý spacák a druhý jsme zapomněli u mne, tedy po zbytek noci zůstávají i s vyčerpaným Letošem ve vyhřátém autě, zatímco já odpočatá spánkem z cesty testuji nový spací pytel pod širým nebem-super!!!

Kolem osmé balíme a vyrážíme do Rauriser Talu (1200m), kde jsme původně chtěli lézt na Klausenfall, u kterého příliš nehrozilo padání lavin, ale také byl nenarostlý a tekla po něm proudem voda.

To tedy trochu předbím. Nejprve nastalo hrabaření a strojení se do lezeckého náčiní, kde jsem zjistila, že boty skelety velikosti 5 přesně na mou nohu poškodil zub času. A zatímco já si doma upravovala mačky pouze podle boty pravé, zjistila jsem, že právě levá je prasklá od špičky k boku. Navíc mi zůstaly od obou bot jazyky v ruce, což chlapcům připadalo velice vtipné, ale mne na této výpravě frustrující. Naštěstí tu byl Letoš s jedněma botama navíc, ovšem „jen“ o 4 čísla větší, tudíž devítky - boty jako Mickymause. Nezbyvalo než přijmout. Nebyla jsem v tom sama, i Honza měl boty o 2 čísla větší.

Po čase jsme vše vykoumali a dali se hledat „Klausův“ ledopád vzdálen asi hodinu chůze, ale

po dvou hodinách jsme nastoupili do nádherně vyhlížejícího Traumfallu (WI 4/ 300m), který měl asi 6 délek, což jsme netušili ve chvíli nástupu – 13:30. Počasí bylo nádherně slunečné, ale při výlezu se začalo rapidně stmívat a sestup lesem nezbýval jinak než za tmy. Přesně dvě hodiny jsme se sypali dolů svahem hlubokým sněhem mezi stromy a přes dva lavinové svahy, z kterých jezdil mráz po celém těle. Ještě že nebylo příliš vidět.

K autu na parkoviště k malebné hospůdce jsme dorazili kolem osmé večerní a začaly hody. Jako bezdomovci jsme hodovali před hospůdkou a byli obdivováni rakouskými kolemjdoucími. Nakonec i my si došli na pivko, které bylo tím nejmenším důvodem obývání hospody - hlavní bylo usušit co největší množství mokrých oděvů a nasytit se teplem – což Letoš zvládnul až do usnutí. Jak se říká s jídlem roste chuť a Letoš měl co dělat, aby nás následoval a ulehl do svého spacáku na mrazu pod širým nebem plným hvězd.

Druhého dne bylo vše mražené – cukroví, rybičky, chleba i sýr – všechno chutnalo stejně a zubům mráz působil ohromnou bolest.

Změnili jsme údolí a přesunuli se do Hüttwinkltalu, kde nás nemile překvapila závora, odkud to bylo pěšky k našemu cíli 2 hodiny chůze, nebo vjezdový poplatek 10€, což bychom dali, ale obsluha scházela. Po nasazení výstroje jsme se vysmáli chlapcům na skútrech, co vozili zákazníky (osobu za 3€). Ty čtyři kilometry do kopce, to přece dáme v pohodě sami. Vzali jsem to náblížkou

lesem, chvíli ve stínu stromů, chvíli na slunci, ale vytoužený cíl stále nikde. Sluníčko začalo pomalu ustupovat a my se k nástupu pod Golliwog's Cakewalk (WI 4/40m) dostali až kolem druhé odpolední hodiny. Výstroj jsme měli v mžiku nasazenou a Letoš nastoupil do první délky. Zatímco já jistila a Honza kolem běhal a rozptyloval mě svou neposedností. Letoš zmizel za hranou a po chvíli nehybnosti lana bylo možno předpokládat problémy. A taky jo, led byl sypký a měkký, a tudíž Letoš traverzoval za roh, obešel skalní masív při slanění vysbíral šrouby, samozřejmě toto vše proběhlo už téměř za tmy.

Dnes jsme nezalozili, ale dobrodružství teprve začínalo. U nedaleké hospody půjčovali sáně za 4€, což jsem vzdali, ale cestou domu k parkovišti kolem nás celkem pravidelně projížděly skútry táhnoucí od parkoviště sáně. My se pomalu modlili, abychom nějaké našli a co čert nechtěl, opravdu jsme jedny osiřelé na cestě našli. Jenže dostat na ně naše tři zadky a tři bágly s matrošem byl celkem nadlidský úkol a přeci jsem to zvládl. Letoš v čele jako jediný viděl na cestu, já byla salámem v housce a Honza tak tak sedící trénoval své břišní svalstvo. Nocí se tou dobou asi půl hodiny ozíval jen hlučný smích, Letošovo velení doprava a doleva a sem tam výkřik hrůzy při předpokladu nezvládnutí zatáčky.

Bivak této noci se dal srovnat s rájem, kluci totiž našli nedaleko cesty zlatokopecský dřevěný baráček. Sice bez oken a dveří, ale s dřevěnou střechou i podlahou – skvělé na vaření a přenocování, ani nám příliš nezkazila radost brzká zavírací doba v nedaleké hospůdce.

Poslední den roku 2008 nás po ránu uvítalo sluníčko a tudíž jsem se rozhodli popojet do Schladmingu do Untertalu (1100 m), kde jsme si vyhlédli krásný krátký ledopád Übungsfalls Weisse Wand (WI 3/40 m), který byl vzdálen pouze 15 minut chůze od parkoviště. Na pohled na dálku

byl malebný, pouze ohromné množství sněhu z nedávno spadlé laviny pod ním nabádalo k respektu a taktéž tloušťka ledu nebyla právě uchvacující, ale přijeli jsem lézt a tak se nám jej v krásném čase 1h 20minut podařilo i se slaněním zdolat. Sem tam se Letoš na prvním zapotil, ale z celého výletu jsme byli myslím všichni nadšeni.

Děkujeme Letošovi za prima výlet a zpestření svátků.

Krásný Nový rok všem a hodně lezeckých úspěchů – to a mnohé jiné.

Deivík

Príspevky pro rok 2009

	<u>Celkem</u>	<u>pro klub</u>	<u>pro ČHS</u>
• Přispívající do 15-ti let (do ročníku 1995)	200,- Kč	100,- Kč	100,- Kč
• Činní do 18-ti let (1994 - 1992)	300,- Kč	200,- Kč	100,- Kč
• Činní ve věku 18 let (1991)	400,- Kč	300,- Kč	100,- Kč
• Činní (od ročníku 1990)	400,- (800) Kč	400,- Kč	400,- Kč
• Zakládající	0 (400,-) Kč	0,- Kč	400,- Kč
• Zakládající (vstupní poplatek)	5.000,- Kč		

Členové našich kroužků mládeže platí automaticky v rámci klubových příspěvků i příspěvky do ČHS, protože na ně dostáváme od ČHS dotace. Dospělí se musí sami rozhodnout, jestli chtějí kromě klubových příspěvků zaplatit přes klub i příspěvky do ČHS, popř. jestli si zajistí individuálně členství v jiném horolezeckém spolku (Alpenverein, JAMES, DAV apod.).

Příspěvky je možné zaplatit hotově nebo bankovním převodem na klubový účet č. 2111750217/0100 (jako variabilní symbol použijte své rodné číslo). Poslední termín, kdy se příspěvky vybírají bez penále, je únorová schůze, která se bude konat v pondělí 2. 2. 2009. Kdo chce mít průkaz ČHS už v lednu, měl by zaplatit nejpozději na lednové schůzi, která bude 5.1.2009 od 18.00 hod v restauraci U Kocoura v Chomutově.

Jířa

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 2. února od 18.00 hod. v hospodě U Kocoura v Chomutově.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Z chorých mozků:

V minulosti mi na používání maglajsu nejvíce vadilo to, že jsem si při šmátrání v maglajspytlíku obvykle zapíchnul jehličí pod nehet. Tenhle problém však pominul od té doby, co lezu výhradně v lesích, kde jsou jenom listnáče.

HOROKROUŽEK

„Vánoční stěna Horoklubu“ pro mládež našich HOROKroužků

18.12. 2008

Bohouš Dvořák

Poslední akce pro mládež v roce. Takové rozloučení se s rokem 2008. Ať žije rok 2009. Byl to mumraj, ale protože každou soutěžku zajišťoval zodpovědný dospělák, nikdo se nerozbil ba ani nepadl. Jenom moje 30let staré ledovcové brýle dopadly zle po volném pádu ze stěny. No, už byly staré. V přírodě se tomu říká přirozený výběr, jen mladší a silnější přežijí. Možná i to mne vede k tomu, že už jen vše zdola diriguji. Mohl bych dopadnout jako ty brýle.

V čem se soutěžilo? Obligátně staré a lety prověřené disciplíny. Lezení nevidoucího. To jim přetáhneme přes hlavu čepici, nebo dvě. Lezení v postrojích a s matrošem z doby před 30ti lety – to bylo spíše na fotky. Vizážista by nevěřil vlastním očím. No oni vlastně vypadali „krásně“ všichni. Povinně měli všichni mladí na hlavě jednu ze sbírky mých starých historických čepic, které už mi Jana nedovolí

nosit na veřejnosti. „Zmijovkou“ počínaje, ruskými beranicemi konče. Velký úspěch mají vždy „závody gladiátorů“, kdy v kolmé stěně jeden utíká, druhý pod ním ho honí. A může ho jakýmkoli způsobem „sundat“ ze stěny, pak vítězí. To jsou scény, kdy třeba Dejvině visí celou svojí 90kg vahou Péťa na noze a trhá a škube a Dejvi drží a drží až ho skopne a doleze. Příklad jak ze života při namlouvání. Vše je samozřejmě jištěné. Letos jsme do toho namontovali i „tyrolský travers“, takže přejezd po kladce z převislého bubnu stěny přes celou tělocvičnu. To bylo pro začínající jako předehra traversu v 60m v Perštejně z masivu na věž, který snad zase uděláme na jaře v rámci Metodického dne. Skok z traversy příčnicku uprostřed tělocvičny letos moc netáhl, zapomněl jsem totiž šustivou starou zelenou pláštěnku, která tomu dávala kouzlo. Jen malý Péťa si to chtěl zkusit, jako každý rok. Chtěl, ale jen do doby, než se postavil nad tu díru (chodí do 2. třídy), poté zvald a neskočil ani při hecování celé tělocvičny. Příště. Co jsem si nechal na závěr? Nově jsme s pomocí Honzy a Tomáše namontovali kousek z mnoha variant tak zvaných „Lanových center“. Kdo si ještě nevyzkoušel, doporučuji. Samozřejmě, že s lezením to má pramálo společného. Ale ujišťuji vás, že i horolezci, kteří lezou obt. 4, si přijdou na své. Je potřeba: trochu síly v ruce, žádný problém s výškou, hodně pružnosti, pohyblivosti a techniky při „práci“ s těžištěm. V lanových centrech mají vždy rozdílné výkonnostní okruhy, tak si dejte ten nejtěžší. Tady jsme měli „pouze“ přechod po popruhu – Slack Line. Jestlipak to někdo přešel bez přidržení, jak to má být? A vedle pod stropem tělocvičny se ti odvážlivci vraceli po smyčkách jen tak letmo zavěšených a 80-90cm od sebe. Honza vám to hodně zlehčil, když smyčky zkrátil uzlem a tím jste se lehce drželi „zábradlí“ závěsných lan, místo vertikálních smyček. Ale my vám to nedarujeme, my je prodloužíme, a třeba k tomu ještě něco přidáme. Dolů se slaňovalo, sranda byla

s těmi, kteří sotvaže přišli do HOROkroužku a ještě to v životě neviděli. Ale vše se dá posichrovat, a tak i oni přežili.

Závěrečné rozdání drobných cen bylo tečkou za tím krásným šumrajem. Někteří měli dárek i pro mladší sourozence. Díky a ještě jednou díky všem dospělákům, kteří pomohli a postarali se o zdárný průběh této akce. Ať se přihlásí ti, kteří museli před ukončením domů (přetáhli jsme) a nepřevzali si ode mne jako dík Kalendář 2009 Dolomit z některých mých fotek. Kdo by chtěl vidět fotek z Dolomit více, vypálím mu asi 17min.VIDEO z mých 299 vybraných fotek. A mohu mu k tomu přidat i lezeckého průvodce okolí Cortiny d' Ampezzo.

Horám a nám zdar B.

Soutěž o největšího „Škodiče“

Je tady opět nový rok a s ním i čas hodnocení roku předešlého a plánování toho letošního. Proto bych rád touto cestou požádal všechny členy klubu, aby vyplnili formulář soutěže o největšího škodiče Horoklubu Chomutov za rok 2008 a předali mi ho nejpozději na únorové schůzi.

Na březnové schůzi budou vyhodnoceny výsledky soutěže a na valné hromadě v dubnu budou všichni, kdo odevzdají alespoň částečně vyplněný formulář, odměněni hodnotnými cenami.

Pokud se vám nechce počítat body, nemusíte, vyplňte alespoň počet vylezených cest a třeba se s námi podělte o nejhezčí navštívené oblasti či jiné sportovní výkony, které jste v loňském roce absolvovali. Formulář neslouží jen k porovnávání dosažených výsledků, ale také ke vzájemné informovanosti o tom, co jednotliví členové klubu během roku dělají, protože s mnohými se vidíme jen na posledním slanění a s některými ani to. Takže pokud se chcete vzájemně vidět častěji, přijďte si pokecat třeba na příští klubovou schůzi, která se koná v pondělí 2.2.2009 od 18.00 hod v restauraci U kocoura v Chomutově. A nezapomeňte s sebou vzít ten vyplněný formulář.

Jiřa

		HOROKLUB CHOMUTOV <small>Husova 93/2806, 430 03 Chomutov tel: 474 624 068 fax: 474 624 275</small>	
ŠKODIČOVA ZPOVĚĎ za rok			
Jméno a příjmení:			
Doba aktivní horolezecké činnosti:			
Nejčastěji navštěvované oblasti v tomto roce:			
Nejzajímavější navštívené oblasti letos:			
Počet výstupů na pískovci:	Počet bodů:		
Počet výstupů na skále:	Počet bodů:		
Počet výstupů v horách:	Počet bodů:		
Počet výstupů celkem:	Celkem bodů:		
Počet prvovýstupů:			
Další hodnotné sportovní výkony (přechody, přejezdy, via feraty apod.):			
<small>Bankovní spojení: KB Chomutov číslo účtu: 21117902170100</small>		<small>IČO: 61342726 nejsem plátcí DPH</small>	
		<small>URL: http://www.horoklub.cz E-mail: horoklub@horoklub.cz</small>	

VĚŽE NA CHOMUTOVSKU

NÁHORNÍ VĚŽ

Pavel Suchopárek

Druhou a poslední věží v katastru orasínských skal jest Náhorní věž. Leckterý znalec orasínských skal teď zřejmě namítne, že věž s tímto názvem zde neexistuje. A přece. Jedná se o dnes bezejmennou věžku v sektoru Horních kamenů, na níž je umístěna vrcholová kniha.

Název Náhorní věž se poprvé objevuje v samizdatovém několikastránkovém průvodci Orasínské skály, kterého vydal v nákladu několika výtisků ve formátu A6 v srpnu 1990 M. Svinařík, jenž je i autorem samotného názvu věže.

O rok později vychází Doskočilův průvodce Krušné hory, kde již název Náhorní věž nefiguruje a ta je zahrnuta pod skupinu skalek vystupujících pod souhrnným názvem Horní kameny. Takto anonymně ukryta jest věžka i ve všech později zpracovaných průvodcích. Vrátil jsem se úmyslně k pozapomenutému názvu, neboť i kvakovitější kvaky mají svůj název a tato věž s několika vskutku vypečenými cestami si dozajista zaslouží nebyt bezejmenná.

Věžka prakticky uzavírá samotný hřeben orasínských skal a nalézá se nejdále od myslivny Telš.

Skálu, ostatně jako všechny skalky v okolí, tvoří dvojslídna okatá rula. Výška se pohybuje od 6 do 8 m. Vrchol jest nepřilíš prostorný a čistý. Věž je prostá jakéhokoli stabilně osazeného jištění.

Nachází se zde pouze vrcholová kniha ve V stěně nad výlezem cesty Hej rup.

V současnosti vede k vrcholu 7 cest a ani

do budoucna se jejich počet nezmění, neboť veškeré možnosti jsou již vyčerpány. Z lezeckého hlediska jeví se býti nejzajímavější údolní (východní) stěna, kterou procházejí hned 4 významné výstupy.

Nejstaršími cestami na věž jsou tzv. Těžký komín za 4 UIAA a Jižní hrana. První je nepřilíš vysoký, v horních partiích uzavírající se komín. Název cesty však plně odpovídá realitě. Cestu vytvořil démon orasínských skal M. Svinařík s druhý 25. 4. 1987 spolu s Jižní hranou, která má hodnocení 3 UIAA. Je to nepřilíš těžká cesta vedoucí po stupních.

Zajímavostí je, že v prvotním Svinčově průvodčiku se cesta nazývá Žraločí hrana a je ohodnocena stupněm 2.

Další lahůdkou, tentokrát z dílny Z. Doskočila je boulderová čtyřmetrová kolmá stěna Hej rup udávaná ve Svinaříkově původním díle za 4 UIAA, ve všech dalších průvodcích za 3 a ve skutečnosti je za 5.

Až po dlouhých 12 letech přidává po lesích se toulající Pavel Kopecký zvaný Kopejtko dva těžké bouldery Jednokrokovky za 6+ v údolní stěně. Obě mají pouhé tři přejezy!

14. 3. 2003 si dal Jakub Tichý práci s vyčištěním položené západní stěny a protlačil jí cestu Krystalka za 3-. Cesta je však více chodecká, než lezecká. A posledním, sedmým „problémem“ Náhorní věže jest Dvanáctá cesta od Ludvy Kostky v S stěnce rovněž za 3 z 6. 5. 2005.

Nahlédneme-li do vrcholové knihy, zjistíme,

že byla založena před 13 lety, tj. 25. 8. 1995 V. Štorkem a P. Suchopárkem. Dále nám VK říká, že věž za oněch 13 zim navštívilo 25 jedinců, z tohoto počtu jen dvě ženy.

Nejvěrnějšími návštěvníky byli L. Dvořáček a P. Suchopárek, oba s 11 zápisy. Následují L. Kostka se 7 zápisy, J. Tichý se 3 zápisy a A. Pultar s Pavlem Kopeckým se dvěma zápisy. Ostatní navštívili věž pouze jedinkrát. Byli to: J. Protiva (Kralupy), S. Beneš (HOSPUL Ústí n. L.), H. Plich – jediný zahr. návštěvník, Atom, Eny, P. Suchopárková, V. Latocha, M. Košťur, Z. Pelc, V. Štork, J. Merha, P. Rybář, Kendy, Honza, Milan, Petr, Ondra a Standa. Bohužel, několik posledně

jmenovaných lze podle křestního jména jen stěží identifikovat.

Co se týče olezenosti jednotlivých cest, tak jednoznačně nejolezenější cestou je Hej rup s devíti přelety za 13 let, což znamená každý rok a čtvrt jeden přelet. Další poměrně ohlemzanou cestou je Těžký komín se 7 přelety za stejné období – každé dva roky někdo vymete pavučiny. Následuje J hrana 4/13 a Krystalka 4/5 (vznikla později), Jednokrokovka A a B 3/8 a Dvanáctá 3/3.

Párek

Počet zápisů ve VK dle jednotlivých let:

1995 - 1 zápis
1996 – 2 zápisy
1997 – 1 zápis
1998 – 1 zápis
1999 – 1 zápis
2000 – 3 zápisy
2001 – 1 zápis
2002 – bez zápisu
2003 – 6 zápisů
2004 – 2 zápisy
2005 – 5 zápisů
2006 – 8 zápisů
2007 – 4 zápisy
2008 – 4 zápisy

NÁHORNÍ VĚŽ

- 1) **Jižní hrana 3**; M. Svinařík, Novák, Šimeček, 25.4.1987.
- 2) **Jednokrokovka A 5+**; Pavel Kopecký, 12.8.2000. (boulder)
- 3) **Jednokrokovka B 6**; Pavel Kopecký, 12.8.2000. (boulder)
- 4) **Těžký komín 4**; M. Svinařík, Novák, 25.4.1987.
- 5) **Hej rup 3**; Z. Doskočil, 1988. Stř. krátké stěny po krystalech n.v. (boulder)
- 6) **Dvanáctá 3-**; L. Kostka, 6.5.2005. Středem stěny z průchodu mezi skalami.
- 7) **Krystalka 2**; J. Tichý, 14.10.2003. Výšvihem a po stupních takřka chodeckým terénem n.v.

PKH 2009 ANEB PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA BĚŽKÁCH

Další ročník této oblíbené zimní akce se uskuteční na přelomu ledna a února, tj. o víkendu 30.1.-1.2.2009. Svatý Petr nám letos nadělil dostatek sněhu, tak snad nám do té doby vydrží.

První etapa povede opět do Horní Blatné. Ten, kdo si vezme v pátek volno, může vyrazit už ráno z Bublavy a odtud buď po české nebo německé straně hranice do večera dojet na Blatnou. Kdo musí v pátek do práce a má chuť ještě večer urazit nějaké ty kilometry na běžkách, může odpoledne skočit na vlak a dojet do Nových Hamrů, odkud je to za svitu čelovek na Blatnou nějakých 20 km. Kdo se chce šetřit na večerní pokec a následně druhou a třetí etapu, tak může přijet na Blatnou večer vlakem. Sejdeme se v hotelu Modrá hvězda, kde budeme spát.

Sobotní etapa vede po magistrále na Božák, kde někteří snídají a jiní obědvají, pokračuje na travers pod Klínovcem a končí v Měděnci. Nocleh bude zajištěn v pensionu Sport u náměstí. Závěrečná etapa povede okolo Přísečnice do Hory sv. Šebestiána, odkud se po krátkém občerstvení sjíždí Bezručákem do Chomutova. Komu by se ještě nechtělo domů, tak může ze Šebíku pokračovat po hřebeni Krušných hor dál a za další dva dny dojet až do Tisé.

Kdo by se chtěl této akce zúčastnit, tak ať nám dá vědět co nejdříve, abychom zamluvili ubytování. Drsoňové jedou samozřejmě s plnou polní, hostincům se obloukem vyhýbají a spí ve vlastních stanech či v záhrabu.

Takže neváhejte a přihlaste se co nejdříve Jířovi. A pilně trénujte, ať se moc necouráte.

Jířa